نقاش

اورېدلي مي له چا نه دا قصه ده
که مي لوستی یوه کتاب کې شپه ده

یو نقاش چي زماني وو ځورولي
بې خوبیو، لوږو، تندو کړولي

د هنر کرښې یې تللي وې بېځایه
د نبوغ شغله یې پته و له بنایه

د آسمان له ړندو ستر ګونه لوېدلي
بدبختۍ او کړاووته زېږېدلي

د حقیرو په حلقه کې حقیر شوی
د غني هنرمندان کې فقير شوی

Ketabton.com

یوه ورځ یې لوږه زیاته شوه په کور کې
د چوپیا کوزه نسکوره شوه په شور کې

که لویان وو که واړه وو په فریاد شول
ژوند کړی شوه، همه واړه په داد شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور چې ولېدل بې وزله ماشومان خپل
خپل د وږه کترې، په نس وږي بچيان خپل

چې په لوږه ناري وهي غوغا کړي
سر تندې وهي ډوډۍ پسې ژړا کړي

رڼا ورځ يې توره شپه شوه د غمونو
لار ترې ورکه کړه هره خوا مصيبتونو

توفاني بيړۍ شوه واخيسته موجونو
اوښکو ډوبه کړه دنيا شوه د غمونو

پښې لوڅې سر سرتور گريوان شکېدلی
رنگ الوتې شونډې ژېړې مخ شکولی

فريادي په تلوار راغله مصورته
خپل خاوندته د غمونو مفسرته

ورد مخه شوه بيا کله لمبه ناکه
وی يي اې زړه ډبرينه اې سفاکه

څه د پاره دا د غم نقشونه باسي
کومه ورځ به د بچو تپوس له راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ونه دا آسمـــــــان او دا دریـــــاب
چې دې کښلي دې د خپـــل زړه په خوناب

هغه رونـــد چې بې امســـا په لار روان دی
هغه سپـور چې معـــرکه کې په جولان دی

هـــا مـــرغه چې رپـــوې وزر جـوړې ته
هغه زوړ چې لاس بې پـــورته دې توبې ته

دغه نـــور عبث شیان چې رسمـــــوې ته
کوم لباس کومې ډوډۍ کومې او ګرې ته

دې بې ځانه تصـــویرونو نه څه غـــواړې
په دې خـــوار فن باندې ولې دومره ویاړې

دغـــه دړې عبث ولی رنګـــــــوی ته
دا رنګـــــــونه خوشې ولی خرڅـوی ته

په دې خوار دو بې روزی هنر کې څه دی
بې له لوږی او خواری نه چې خـوا ره دی

ماشومـــــــان دې وږی تږی اسکـــــیرلی
بربنـــډ شوی رنځور شوی ځـــوریـــدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولــــی په ژونــــد وسارو بدی چـــاری
د بې ځـــــان تصویر لپـــــاره باسی لاری

ځـان داران دې له بې ځـــانو نه قربــان کړل
خپل بچیـان دې له خپل لاسه پریشان کړل

دغــه ځنـــګه عاطفه ځنـــګه هنـــر دی
دغــه تیــــــږه ده که زړه د بشـــــر دی
نور دې نشم دا رســـوا ژوندون زغمـــلی
نور دې نسم دا حقیــــــر هنــر منـــــلی

د نهنـــګ له خولې نه واخـــله خپله برخه
نه بـــل لور شته نه بله ورخ نه بله کرخه

د همت مــرغه د مـــــرد دی وریسې شه
څه ستومان څه سرګردان شه څه خولی شه

مصـــــور چې واوریـــدلی دا خبـــــری
لـــــه موســکایې توییــدې دغم شکری

په خنــدا خنــدایې ووی دغـــم یـــــارته
د ترخـــه رونـــد دمزلـــــــونو وفـادار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

همـــــدا نن شپه دمه راکه چې سبـــا شي
ستــــا د زړه او د خـــاطر غوټۍ به واشي

سري طـــــلاوی دولتـــونه به پیـــدا کـم
ستــــا په شونـډو به روان رود د خندا کـم

دا حقیـــر خلـــك به وبولـــم حقیــــــر
دا غنیــــــــان چې په فطرت کې دي فقیـــر

د فلـــك په زړه کې به وخوټـــــوم وینې
د زمـــــان ستـــر ګې به کـم په ژړا سپینې
ته اوس وځه او مـــا پرېږده اندیښنـــو ته
خپل تصمیم خپــلو رنځو، خپــلو غمــوته

شــا او خــوا رانه چاپیر دی ځنځیـــرونه
په کــــړیو کې مې ســـوځي سره اورونه

پښې تـــړلی خـــوله تـــړلی لاس تـــړلی
د نجـــــات ورونه له کـــوز و پاس تـړلی

لـــوږی تنـــدی بې ارزښته بې عـــزت کړم
نشتمنـــې پخپـــل وطن کې بې حرمت کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــو ر به نکـــړمه ستومان چا ته دماغ خپل
بـــل به نکړم بې بصــــــرو ته څـــراغ خپل

د رســـام ښځې چې واوریــــدې خبــــرې
په غومبـــــو رو یې رالـــړ شوې مرغلـــړې

پو هیـــــده د ژونـــد ملګری څومره سوځي
چې له زړه یې د لاســــــو ګـــوتی خوځې

نو په پته خـــــوله روانه شـــوه ستنه شــوه
تـــا به ویلــــــی له غیـــرته پښتنه شــوه

شپې تـــرې یووړلی د اوښــــکو مرغلری
زمـــان هیـــری کړی د شپې ترخې خبری

پښیمـــانه وه له تیـــــرو جنجــــــالونو

را اوچتـــه شوه له ځــــایه په سوالـــونو

پـــولادی زړه یې زهیــــــر او نـرم شوی
په تسل تسل رام شــــوی ګـــــرم شوی

د خـــاوند کوټې ته راغـــله شرمیــــدلی
پښیمــــانه عذر خــــواه خجلت وهـــلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قصې او افسانې

چې کـــــته یې ځای خالي دی آشنا نشته
د نادمـــــو تللیـــو او ښـــــــکو دوا نشته

نا ببـــــره سخته ویـــره ورپیــــــــدا شو
لـــــکه پــــانه په لړزه او رېږدېــــــدا شو

سودایې مخ په انـــــګړ غبـــر ګه شوه بېرته
ترینه ورکـــــه شوله لار چې ځي به چېرته

سره لمبه شوه په انـــــګړ راګرزېــــــــدله
ګـــــــرزیدا کې پخلنځی ته وختــــــــله

چې په وره د پخلنځی یې قـــــدم کیووت
د غـــــــــوایې په یوه رون یې نظر پریووت

په افسوس سره یې وکـــــــــړه دا خبـــــره
بې سنجشه بې له ځنـــــــــډه نابـــــــره

اوه ! دې خوار به چا ته لاس وي غځولی
بیـــا به چــاته محتــاج شوی شرمېدلی

د چـــا ور بې دومـــــره وخته وي وهلی
څومــــره څومـــره به شرمونو وي ځپلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې راشه څه کبـــاب ترينه تيـــار کړم
بيـــا به ورشم ماشـــومان به رابيدار کړم

گوندې دی هم له کوم خوا نه راپيدا شي
زمـــا بده وزه هېـــر کړي پخـــلا شي

چې چـــاړه يې کړه تيـــاره غوځېـدو ته
لاس يې وړانـدې که ورانه له پرېکېدوته

مسخـــــری ورسره پيـــل کړي تقـــدير
غـــوښه نه و په ديـــوال و يو تصـــوير

چـــاړه ونښته ديـــوال کې راکـــړه شوه
د بيـــــوزلې مورا سره دغـــم لمبه شوه

وی يې دغه ابـــدي زمونږ تقــــدير دی
خــوړو په ځای په برخه کې تصوير دی

د نرگس پيالی يې ډکي په خوناب شوی
د غمـــــونو ترانې کتـاب کتـاب شوی
دې خپـــل فقـــر ته ژړل لا نا خبـــــره
چې د يـــــار د مــــرگ ناره شوه نا ببـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېوازه کې نا آشنـــا سړی نــاره کړه
چې رسـام په سر چپه د مرګ پیاله کړه

له خپل لاسه یې لاهو که ځان دریاب ته
د خوني څپو منـــــګولوته ګــرداب ته

ښځه ورانه شوه بچــوړی رابیدار شول
رابیـــدار شول له کتونو راګوزار شول

زړونــه ونیــول پنجــو کې فریـــادونو
ستــرګې پټې کــړي داوښکو یسلاوونو

له کـــــړکیو دارواز و او دیـــــــوالونو
ســـــر راوایسته دردونـــو او غمــونو

په کـــــاله د یتیمۍ لمبه خـــــوره شوه
د فلک چـاړه د مرګ په وینه سره شوه

زمـــــانه په تیـــــرېدو وه څـــرخېدله[1]
د مطبــــــخ تابلـــــو بازار ته ووتلـــــه

په لکــــــونو باندې خـرخ هغه اثر شو
یو کـــــاغذ له کـــوټه زرو برابــر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــر اثر سره چې جوخته قـــرباني شي
بې زواله بې همتـــــا جـــاوداني شي

عـــادي خلك قـــــربانۍ نه قهرمان شي
قهرمـان شي چې له خلكو نه قربان شي

دغبرگولې ، ۱
۱۳۴۲ـ کابل

۱ـ بله بنه : زمانه په څرخېدو وه تېرېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيشه موږک

يو زلمی موږک له تندې نه بیتاب شو
له سوری نه رادباندې په شتاب شو

چې راووته نو ودرېده له ويری
هسې نه چې پیشو پټه وی کوم چېرې

یوه شېبه هلته ولاړو حیرانۍ کې
د پیشو په فکرو ذکر او پریشانۍ کې

وې څه وکړم له تادې نه مجبوریم
که خطر دی که مرگی دی زه معذوریم

یا به ځان کړم له منگی څخه سیراب
یا به کړمه دا خراب ژوندون خراب

خوار صورت به مې مرگی ته نشانه شي
که اجل و نو پیشو به بهانه شي

او که نه سیراب به راشمه سوری ته
بیا به نوی لغم پری کمه وری ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دايې وواي په اوبـــــو پسې روان شـــــو
راغې ودريـــــــده يو مټ ته او ايران شو

وې يې گوره چې عجب شانې منگی دی
جـوړ له خاورو هسې ندی چې لرگی دی

گوندې وی چې کې پيـدا کړم د زړه تاب
په اوبـــــو د ژونـــــدانه شومه سيـراب

د منـــــگی په کمان مټ ته په ختـــــو شو
د مټ خولی نه چارچاپيـــر په گرزېدو شو

پښه يې وښـــوېېده ولــوېده د لانــــــدې
په شـــــرابو آلـوده شو لانـــدې بانـــــدې

په لامبــــو، لامبو راو خـــــوت د خم سر ته
په زحمت بانـــــدې راووت ترې بهـــر ته

دم درحــــاله سوه نشه وربانــــــدې راغله
د مستیٔ مسته ځــــپه وربانـــــــدې راغله

ويـــــره لاړه له غيـــرته شين زمـــری شو
لــه غــــرور او حمـــاقته ليـــــــونی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بريتـــو کې يې پيــدا د زور شغـله شو
ژونـــد تر پـــايه ورته ښکلې يوه نغمه شو

د لـــذت او تکـــبر له ليونتـــــوبه
بې آشـــوبه سرېږي لاړه تر آشـــوبه
دی لا نــــاست و چې پشکه را پيـدا شو
د اــــــکۍ په تاوېدو شو په گـدا شو

وې يې هـــر کله زمـا د ستر گــــو توره
دغــه لمـــر دی راختـــلی له کوم لوره

دغه ښنـــگه يې راغلـــی نابــــــره
مـــا پرنده کـــړې چې زه نه يمه خبــره

ستــــا راتگ ته کـــړی شپه ومه بېداره
بخت ته گــــــوره چې راځی په رڼا لاره

اوس نوو ايه څه دې حال څه دې روزگار دی
بيا دې کوم جوال ته ايښی دام د ښکــــار دی

ځـــوان موږ ک چې و مستی بېـــوا که کړی
د شرابــــو کيفيت بېبـــــــا که کـــړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخپــل ځان یې دا ګمـــان شو چې زمری یم
او کــه نه یمه نو کـــم تر کـــمه سپی یم

نوې پرانیستــــــــله خوله او درفشان شو
له چـــاتې نه مخـــــامخ پې ور روان شو

وې یې څــــــرنګه جـرأت کــــوی پیشو
چې راغــــــلی یې دربــــــار ته د زمرو
زه زمـــــری یم ګــوره پام که موږک نه یم
پـــــروا ګیـــره د پیشو او تلـــــــک نه یم

له غضبه که یـــوه چیغه کـــمه پـــورته
څه به کـــاندې وایه تښتې به کــــوم لورته

ته لــه کــومه وایه دونــه جـــــری شوی
چې پــه مخــه را روانــه د زمـــری شوی

دغــه دومــــره موږکـــان چې تا نیـــــولی
پــه کوم حق او کوم جرأت دې ټول خوړلی

که مې کېښــکو دی له خولی به دې باران شي
تــرې راتوی به په زرګـــونو موږکـــان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــايد وبـــاسي تـــوبه او پښيـــمان شي
کـــــلى پرېـــږدي او د غـــرو پلو روان شي

کنـــه ژامې به دې هسې کــــړمه مـــاتې
چې عبـــرت شي ټـــول عالـــم ته ځنې پاتې

لوى جهـــان به درته تنـــگه يو کړى کړم
لـــه غضبه به دې يـــوه گـــوله مړى کړم

وايـــه ژر شه اې بــــدبخته بې ادبـــه
ځـــواب راکه کنې پـــرې به دې کـــم ژبه
تأخيـــــر مه کوه پښـــو له راگـــذار شه
وعـــده راکه له ظلمـــونو توبه گـــار شه

له مـــورږ که چې پشـــو واورېـــدې باتې
وې يې ستـــا له خـــولى رااورى دغه گاتې

وې يې هـــو احمقه چوپ شه زه زمرى يم
له غصې نه ســـره لمـــبه يم ليـــونى يم

دا ته نه ويني صـــــورت مې ټـــول رپيږي
له غضبه مې مـــــاغزه درته اېشيــــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو وخندل موږک ته وې یې جانه
راته ښکاري چې موږ شوی یې له ځانه

دا قدرت دې وایه څنګه پیدا کړی
راته ښکاري پریشان خوب دې لیدلی

ته د نورو موږګانو وکالت کړې
وایه ځان به له ما څنګه سلامت وړې

اوس به وګوري د ژوند وروستنۍ لوبه
رابیدار به شي له خپله درانه خوبه

شبېه وروسته نیشه ولاړه موږک سم شو
ترې چاپیره د ژوندون د بقا غم شو
پیشو وویل اوس وایه څه فرمان دی
مخاطب زما زمری که موږک جان دی

موږک وویل ما بد کړي او خر شوم
خر خو شه وي زه تر خره ام لا بتر شوم

شرمسار یمه ما وبخښه امیره
له دې لوی بې ادبۍ له دې تقصیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــا مقـــام زماتر جـــــرمه ډېر اوچت دی
زمـــــا په پلوکې ستا له فیضه حـرکت دی

په دې کـلی کې چې چېـــــرې مور.کان دی
همه واړه لاس تـــــړلی بنــــدگـــــان دی

چېـــــرې زه او چېــرې ته عــــالي مقــامه
خـــوله مې مـاته کړی بې ستـــا له احترامه

پیشو وویـــــل خبـــــرې دې تـــرخې وې
خو زه پوهېـــــــږم د تا نه وې د نیشې وې

مگـــــر زه ستـــا په نیــــووو یمه مــاموره
پخپــــــل قتــــل به مـــا وبولی معـــــذوره

فکر وکه چې دا مـــرگ ندی خمــــار دی
ژوند هر چاته یوه نیشه ده بیا قمــــــار دی

د لیندۍ ، ۸
۱۳۴۳ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمنه مینه

د لـــرغونو زمـــــانو په افســـانو کې
د بخــــدې په اوسنیـــو ویـــرانو کې
راته کـــــړی یو بزګــــر سړی قصه ده
د یو ښکـــلی ژونـــد غمجنه خاطـره ده

وایې هغه وخت چې دغـــه ښار آبــــاد و
د نـــړۍ له توفـــــانــــونو نه آزاد و
پدې سیــــمه کې استــوګن و یو ځوان
یو بې ســارې ، بې رقیبــــه پهلــــوان

تـا به وې د صـــورت غـــوښه یې پولاد ده
جــــګه ونه یې له نسـله د شمشـــاد ده
د غیـــرت آوازیې تلـــی په ملــــکونو
هــم یې نــاسته د ځــــوانۍ مینه په زړونو

مګـــر ځوان زړه یې له لاسه ووتلــــی
د یوې پیغلې نجــــل په مینه یې بایلـــــلی
معشوفه یې اوسیــــده په بخـــــارا کې
د آمــــو د زورور سین هغه خــــوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشق ځوان په هره میاشت کې یو یو وارې
لنــــــډولی بخــــــارا ته اوږدې لارې
پریکـــــول یې بې اوبـــــو بیابـــــانونه
د یخنۍ په شپـــوکې واورې بـــــارانونه

بې گـــدره به آمــــــو غیږې ته پریووت
له ځپــــو او له گــرداب سره به کیووت
په وحشي سین به یې وروړل یرغلــــــونه
ایلـــــول به یې سر کشه سیــــــلاونه

پولادي لاس یې په هــر شئ بانــــدې بر و
که دریـــاب، که بیابـــــان و او که غـرو
هیـــــځ یې نه لـــرله ویره، اضطـــــراب
تـــا به ویلـــی چې موجـــونه او گرداب

د ده مخـــکې ذلیل شوی محکـــومان دی
بې ارزښته او نــــــا چیزه غلامــــــان دی
په رگـــــو کې خوځیــــدلی گرمي ویني
د هیچـــــا پـــــــروایې نه وه بې له میني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ له ورځـــــو راغی بخـــــارا ته
زړه یې کیښــــــــود پښو د تمنــــــا ته
نیمه شپه د آسمـــــــــاني حصار د پـــاسه
بې له ویري ، اندیښنې او بې وســـــــواسه

رادننه شو د میني منـــــــــزلـــــــگا ته
زړه یې وسپـــــاره رنـــــگیني مشغولا ته
جنتي شپه د ځـــــــــوانۍ په سره لمبو کې
په گیـــــلو کې ، په قصو کې، په بوسو کې

په مســـــکا کې، په خنـــدا کې، په ژړا کې
د آسمـــــان د رڼو ستـــورو په ځـــــلا کې
په ورو ورو د سبــــــاوون ساحـــل ته تلله
د آسمــــــــان په شنه دریــاب کې بهېدله

خو سپیـــــدو تر تورې پردې لانــــــدې
آخـــــر ستـــر گې واړولې لانـــدې باندې
آخـــــر هغه ښایستـــه شپه سبـــــاوون شو
د وصـــــال پلـــوشه جـگه شوه بېلتون شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې شو چې بلخې زلمی جلا شي
د بخـــدې خوا ته روان له بخــــارا شي
خدا زده څه یې په زلمی زړه کې پیـدا شول
چې شونډان یې راغنچه شول په مسکا شول

ناڅـاپې یې نجـل ورته وویل اې ګــــله
اې زمــــا د زړه شهی د عشـق بلبــــله
که هرڅو ستا ښکلی مخ یو بل څراغ دی
خو افسوس چې پیدا شوی پکې داغ دی

هسې نه چې ستا د ګــلو باغ تالان شي
زمـــا د میني ابـدې بـــرجل ویران شي
دغــه وار چې ځي له ښکـــلی بخارا نه
د عشقــــونو وصـــالونو له مـــاوا نه

ګــوره پام که ځــان وا نه چوي لامبو ته
د جهیـــون خونړي سین مستـــو څپو ته
ستا د میني په باغ ګډ د شک تالان دی
دا ځـــل هغه آمـــو ندی یو بل شان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د مینې په بېړۍ راتېرېدلې
چې په موج او په توفان به برېدلې
اوس د شک په ځپوډوبه شوه کشتۍ ستا
د دریاب کړۍ به ونیسي مړۍ ستا

ګوره پام که اې زما خیالي دلبره
هسې نه چې په سین ګډه شي نابېره
د سپېدو چرګانو وکړل آذانونه
ځوان روان شو مات زړګی ساړه آهونه

بله شپه بیا د جیحون دریاب ته راغی
د اوبو یوه ژور تالاب ته راغی
ده وې ګوره د یار زړه کې به څه تېر و
چې زما زړور زړه ورڅخه هېر و

دې ګمان کاوه چې ګوندې دا دریاب
د آمو مستې څپې او یا ګرداب
زما د اوسپنو دامې به کړي ماتې
زما د مینې خاطرې به شي میراتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــه نه ! زه هسې بـــزدله میـــن نه یم
زه په مینه کې په مـــال او په تن نه یم
زمـــــانه به خامخـــا زما فرمان وړي
سین او غـر به زما سوری ته امان وړي

دایې و وې ناپایـــوه سین ته پریـــووت
له جیحون سره په جنګ جګړه کې کیووت
مـــــګر دا ځلی بل سین بله څپــه وه
بل ګــــرداب و بله لــــوبه بله شپه وه

د دریـــاب ګېډه کې بل خپل انقــلاب و
په اوبـــو کې بل قـــوت بل اضطـراب و
ایشېـــدل د دریاب زړه کې غصبـــونه
د څپـــو له خولې وتل سرکش ځګـونه

قهـــرجنې زخمي غېـــږه کړله خلاصه
د اوبو سیلاب یې پرېښود پې د پـــاسه
پولادې متې یې تـــاو شوی یو تر بـــله
خو تېر وخت تکرارېده نه بیا هېڅکــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهــلوان زلمی خـوراک شو د جیحون
عشق و نه زغمـــــل نازونه د جنـــون
د عشق کار کې چې رښتينې صفا نه وي
سر ایستـــــل ترینه آســانه سودا نه وي

مجنـــون ځکه پايښتې جـــاوداني شو
چې د خپـــلې ليـــلې مينه کې فاني شو

د لیندۍ، ۱۲
۱۳۴۱ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وری او لیوه

مــازیگــر و زیړی لمــــــر په ډوبېــدو ؤ
له مشـــرقه نرم بــــاد په چلېـــــدو ؤ

په ورشو کې د شنیــــلو وږمه خــــوره وه
د شفق لمـــــن د وینـــو په شـــان سره وه

هــره خوا راپــورته شوی وو گـــــلونه
د بیـــــدیا په لمـــن پلن وو سره لالـــونه

د سنځلو بوی خــور شوی و بیـــــدیا کې
د شنیلی فرش غوړېــــدلی و سحـــــراکې

شین آسمـــان تانــده هوا ښایسته غـــرونه
په هـــــره پوله د خــــاټولو شراغـــــونه

یو رمـــه له لــرې ښکـــارېده په تلـــو وه
له ســـارا نه آبــــادی ته په وتـــــو وه

په ورشــــو کې له رمـي نه پـــاتی وری و
برگــــکی و پستـــکی و گـــــلالی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببــــر سر اوږدې غـــوږونه ښیښې ستـــرګې
ســور پوستکې دمــخ پښې پې سپینې غبرګې

آزاد ګـــــرځېده نه شپــــون و نه رمـــــه و
مه یې زړه کې له بــل چـــــا اندیــــــښنه و

نابیـــــره په یو ځـــل په نخښــــــــدو شو
له خـــــوښۍ به په خیـــز او په ټوپـــو شو

بیا به منـــډه کړه او جګ ځای ته به وخوت
آزاد ډاګ به یې په مینــه مینــه وکـــــوت

یو ځل تـــېرې شو اوبو په لـــــــــور راغی
دلښتـــی مستـــو ځپــو په لـــــوری راغی

په ژوره زی راښــــــکته شو اوبـــــو ته
ده لا شـــــونډې سمـــــولی خپلو ځښو ته

ناڅــــــاپي یې تر غـوږ سخته یوه غـــورا شو
په مـــــــــاشوم صورت یې تبه راپیـــدا شو

چې کـــــاته یوه لیـــوه ولاړ و پـــــــور ته
دزاړه سرې ستـــــــرګې یې ورته ولې اورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې داړې یې چـــــړې د قصـــابانو
تـــوره خوله یې لـــــکه ګور د دوزخیانو

ورى چې ولېــــده دا حـال له حاله ووت
خپـل اجل یې روغ پخپــــلو سترګو وکوت

لیـــــوه پورته په غــــرور ورته ولاړ و
ورى لا وخته له خپــــل ځان جهـانه و لاړو

د ورشـو سنـــدرې هېـر شوې ورشو کې
د ټوپـــو خونـــدونه لاړل په خوبـــو کې

لیـــوه ورى ته ويل ودريـــږه مه ښـوره
دا اوبــه دې ولې خــــړې کړلې ګــوره

زړه مې غـــواړي درنه پريـکم غوږ او ژبه
اې رزيـــله بې حيـــا او بې ادبـــــه

ورى په عــــذر او عـــاجزۍ او په ژړا
ويــــل پــــــلاره زه اولاد يمه د تـــا

زه به څنــــګه ستا اوبه درخـــــړومه
يــا به خـــاورې په هغـــو درګـــډومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشـــکې ړوند شمه پخپـــلو دواړو ستر گو
که دا کــــــار وکم یا گوډ شمه په غبر گو

دا اوبــه خو ستــا له خوانه رابهیــــــږي
زمـــــا په لـــوري را روانې دي تیـــــرېږي

ښــاېې پورته کــــوم پسه وي بې ادبــــه
کــــوم سپین ستـــگې بې حیـــا او بې نسبه

خړې کـــړې یې اوبه وي ستـــاسو چښو ته
کــه رخصت وي زه به درشمه کتـــــو ته

لیــــوه وخنـــدل او وې وې نابیـــــــــره
اې سپین ستــــــر گیه بې حیـــا او غټه خـره

ته لا مـــــا ته خنـــگه وایې دلیـــــــلونه
مـــــگر ما ته معـــــلوم نه دي دا چـــلونه

اوس به ستـــا د سپین ستـــر گې سزا درښیم
زه لیــــوه یمه کـــــم عقـــــله پسه نه یم

خــــــوار کی ورې یې ونیـــو له غــــاړې
د مظــــــــــلوم په مرئ خښې شـولي داړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظالمــان همیشه خوري د مظـــــلوم غوښې
په کمـــــــزور د زورور منـــــگولې خښې

د میزان ، ۹
۱۳۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې غوښتنې

يو لــــــر گبه چې غريبۍ و کـــــــړولې
لـــــوړې تنـــــدې په اورونو اړولـــــې

چـــاودو پښو يې پـــــارولې وو دردونه
خـــوږمن زړه يې خـــوځولې وو موجونه

تمـــــامي عمـــــر له خپـــله بخته تنـــګ و
له خپــــــل غم او غـــريبۍ سره په جنګ و

يوه ورځ دلوی ځنــــګله په لور روان شو
د چــــــرتونو په دريـــــاب کې لالهان شو

لار په منــځ کې مخـــامخ شو يو سړی ته
يوه سپين ږيـری شان بوډا ته ګـــــلالی ته

په پوښتنه کې دستي سره آشنـــــا شول
په خـــــواله شول د دردونه په افشا شول

لـــــر گبه پرانيستې د زړه غـــــوټې بوډا ته
بـــــوډا وژړل بدمـــــرغي بې نـــــوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېـــوزلان ښه یو د بـــل په ژبه پیـــږي
یـــو د بـــل لپـــاره سوځي او کـــړیږي

لـــر گبانه د لـــر گبنـــو سره ژړای شي
بزگـــــران د بزگـــرانو خپـلېدای شي

بـــوډا وویل لـــرلابه ته گـــرانه وروره
یـــوه لاره درته ښیـــــم ما ته گـــوره

دې ځنـــگلو کې یو فقیر مشکل کشا دی
لـوی عـــارف دی ستا دردونو ته دوا دی

نامـــرادان رسوي خپـــلو مـــرادو ته
دولتـــــو ته مقامـــــو ته معشوقـو ته

کـــال د مخه یو جونکی له ما نه ورک و
دغه کـــار ته زمـــاعقـــل هک او پک و

چـــا راوښـــوده درک د د غه پیـــــر
چې خدای دوست دی اوعارف دی او فقیر

زه روان شوم په اخـــلاص د هغه خوا ته
د امیـــد مخه مې خـــلاصه کړه رڼا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا زه نه وم رسېدلی د ده ځای ته
لا مې خاوري بادولی په سر خدای ته

ناڅاپي مې د ځنگله په يوه خوا کې
د ماښام په تور بخونه شان رڼا کې

تر نظره يو بوده په خوځېدا شو
چې کاته مې زما جونگی دی راپيدا شو

دا فقير به د تا کار هم گوره سم کړي
ته خو ورشه هماغه به دې يو غم کړي

د لرگبه په سترگو پړق شو او رڼا شو
د ژوندهيله يې په زړه کې راپيدا شو

وې يې ځان سره چې خامخا ورځمه
دا ستانه سړی به حتماً ننگومه

گوندې وي چې بهانه راته پيدا شي
کومه پټه خزانه راته پيدا شي

دم درحال يې خپل سپين ږيرې بوډا هېر شو
حرص د زرو او د مال ترينه چاپير شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې تکبیـــــره بې دعــا او بې ســـــــلا
بې پوښتنــــــــې له بوډا شو راجـــــــلا

په تلـــوار تلـــوارې راغی د پیـــر ځای ته
د غمـــونو او دردو مشکـــــل کشای ته

چې کاته یې پیر خاموش په ځای کې ناست دی
استغراق کې خپـل خاوند لره په خواست دی

که جهـــــان وای همه واړه ښوریـــــدلی
دې به نه و له خپـــــــل ځایه خوځېـدلی

خـــوار لر ګبه همالته تېر کړل درې کلونه
رایې نه وړل د مــــــــراد غنچې ګـــلونه

پیر هماسې پخپـل ځای ناست و سر خوړی
تـــا به وی چې سم و دم دی لـــــکه مړی

آخـــر یوه ورځ د لر ګبه صبر تمــــــام شو
نا څـــاپي یې د خپـل کور پلـــو ته پـام شو

ور په یاد شول خپــــل بدمـــرغه اولادونه
خپـــل د درو کـلو بې ځایه خدمتــــــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــکه مار له ډېره درده په ځـــاى تاو شو
له غصې په مـــلا غبرګ شو تاو راتاو شو

په دې وخت فقيــــر له خوبه بيـــدار شو
قهــــرجن لرګبه ته هسې په ګفتـــار شو

وايه څه غـــــواړي چې درکم مــرادونه
عــــزتونه خــــزاني که ثوابـــــونه

لرګبـــه ووي له غضبه خـــــوټې راکه
دامې بس دى خـــــزانې ځانته بسيا که

فقيـــر ببرته خپـــلې سترګې کړلې پټې
د لــــرګبه تمـام وجود شو خوټې خوټې

شونډې خوټې پوندې خوټې سپوږمې خوټې
پـــوزه خـــوټې وروځې خوټې پښې خوټې

څو لـــرګبه له غوصې کيناست او آرام شو
سر ترپـــايه پې د خوټو کـــار تمــــام شو

غريبـــــګوټې وى توبه مې له دې ګټـــو
چې تر خوټې پورې ډوب شومه په خوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به ګـالم بیـا دري کـلو غمـونه
تېـروم به په چوپـړ کې تاړ کـــونه

بیـا به ژاړوم دې ناپوهه لــوړ مقام ته
پـام بې اړوم د خوتـو سرانجـام ته

په همدې همدې کې تېر شو درې کلونه
د لـر ګبه انتـظار وسپېړل ګـلونه

قلنـدر له استغـراقه رابیـدار شو
چې بیدار شو نو مخـلص ته په ګفتار شو

اې زمـا خـاصه مخلصه رانه غـواړه
یا دنیـا یا آخـرت یا دغـه دواړه

لـر ګبه وویل دا خوتې را نه واخـله
دا د ننـګ او شرم ګټې را نه واخـله

پیر سر ښکته که او بېرته پخپل ځان شو
لـر ګبه بیا له خپـله سواله پښیمان شو

د ده خوتې هـم د نورو سره ولاړي
سپیـره پاتې شو غمـوته جینګې داري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـا یې و گـــالل د درو کـــلو غمــونه
د ایزکــــــو عـــذابونه کـــړاوونه

پیــر پخپـــله وخت بیـــا سر اوچت کړ
په لرگبه یې تمـــام هسې خپل حجت کړ

وایه څه غــــــواړې چې دریې کم غریبه
اې کـــم بخته دربـــــــدره بد نصیبه

لرگبه ووې چې له دې شرمه مې خلاص که
غلـــط نشي خپــلې خوټې را په لاس که

نور به نه غــواړم له لویو خلـــکو گټــې
که مې یو وارې تر لاس شي خپلې خوټې

د تلی، ۱
۱۳۴۱ - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقلب

یو کـــوچی و چې شودې یې خـــرڅولی
نیـــــمایې به یې اوبه یې گـــــډولی

په ټگـــــۍ او تقـــلب کې دولت من شـــو
په جـــاهل قـــوم کې لوی شو عزتمن شو

څلور میـــرېې یې په کم وخت کې رمې شوې
له دوو اوښـــو نه یې جـــوړه قافـــلی شوې

ډېر نیـــږدې و چې د نورو غـــــلو په شان
یو ستــــر مشر شي د قـــــوم او والا شان

یوه ورځ دغه ســـړی ته په بـــــــازار کې
کـــــار پیدا شو او روان شو په تـــــلوار کې

مـــاسپښین چې بیـــرته ووته له ښـــــاره
د شـــــدوبې له پیسـو سره سرشـــــــاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅـــاپي ستر ګي ولـــوېدې په غـــــرونو
پاس په غـــرو کې د اورو په انبـــــارونو

ښـــکارېده چې پاس په غـــرونو باران راغی
ویـــــروونـــکې او بې سارې توفـــان راغی

په اورو کې بـــــــاران کړلی غـــاښ چیچنې
وریځـــې پلـــنې شوی د غـــرونو تر لمنې

د آسمـان دروازې خـــلاصې شوی اوبو ته
غـــرونو کوز کړل سیـــلاوونه ډوبېدو ته

مـــاښامی کـــوچی په ویره اندېښنـــو کې
رانیـــږدې شو خپـــل ټاټوبی ته غمـــو کې

راالـــــوتی وو له غـــرو سانړه بـــادونه
خـــواره شوی وو د وریځـــو تور فوځونه

یو ژیـــړچکه سپـــوږمۍ په راختـــو وه
یوه غمجـــنه شان رڼـــا په خورېـــدو وه

عـــاقبت راغی کـــوچی خپلې ورشـــو ته
خپـــلې سیمې د کېـــږدیو او رمـــو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کـــــاته يې د همه وو کار تمـــام دی
که رمې دی، که پیسې دی، که يې کام دی

نه رمې شته، نه د کـــور نــام و نشان شته
نه يو څــــاروی نه يوه ننبه د انســـان شته

هــک او پــک شو ســـاپې ونښته سینه کې
اوښــــکې وچې شوی د ستـــــر گو آينه کې

لــــکه بت بې حرکته په ځــــــای ودريــد
بيـــا بې حس شو لکه زوړ ديوال راولـــوېد

چې په حـــــال شو نو په منډو منډو سر شو
خــــدای دربار ته هسې په شـــور و شر شو

مــــا خو يو پـــل نه و ايښي څه بېځـــــايه
دا اوبه له کـــــومه راغلي لويه خــــــدايه

هلته چېــري کـــــوم بوډا و ژونــــــدې پاته
ورو ورو راغی رانېــــږدې شو د ده خواته

ويــــلي دا ستـــــا د شودو اوبه دي وروره
ستا عمــــــل دي په رڼـــو سترگو گوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا او به چې په شودو کې خــــــرځولی
هغه واړه غـــــونډېدلی زیاتیــــــدلی

شولې زیــاتې دا سیـــلاب یې را روان که
ستا د لاسه یې زموږ کور گی هم وران که

د تلی د میاشتې ، ۳
۱۳۴۱ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوه

یو لیـــــوه و له تازیانـــو تښتیـــــدلی
د یوه کـــلی په خـــوا راغی سا نیـولی

خـــوار له ډاره کـــنۍ ښنو کې و نیولی
چونګیـــــده او د مـــاشوم غوندې ژړلی

ډېر بې حـــــاله وارخطـا او منقلب و
لار ترې ورکه وه بې حـــده مضطرب و

د ښکـــاریانو هـــره خوا پسې هاها وه
بـــده پېښه خطــــرناکه مشـــغولا وه

تـــور ګردونه ورپسې وو د تـــــاویانو
پسې لیـــــکه یو پلټن د هلـــــــکانو

مـــاتېدو ته یې خــــوني غاښونه سم وو
رسېـــــدونکې یې انجام ته نور ستم و

خپـــلو بدو له هر خـوا په مخه کـړی
په هـر ګـــام کې یو ټوپک په زخه کړی

ساپې نښتې وه «امـان امان» یې وغوښت
یو ساتلی او مصئون مـــکان یې وغوښت

عـــاقبت د کـــلی لارې ته راســــم شو
از چې کـــلی ته نږدې شو زړه یې تـم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دايې خـوښه کړه چې ننه شي کوم کور ته
لاره وتــړي د پسيــــو شرو شــور ته

خـــو تــــــړلی و له بدمـــرغه ورونه
دروازو ته وو لـــــــوېدلی ځنځيـــرونه

په څغستـــــا شو په کوڅو کې کته پورته
په دې هيــــله چې ننه شي کـــوم کورته

د ښکـــاريانو شور و شر په زياتېـــدو شو
د ليـــــوه تمام صورت په لـــــرزېدو شو

ښـــايسته نړۍ يې غـــــاړه کې کړۍ شو
يوه شېبه يې په غمــــــــونو کې پيړۍ شو

هلته نـــاسته په ديـــــــوال يوه پشو وه
په کـــــوڅه کې د ليـــوه په ننداړو وه

د ليـــــوه نظـــر چې ولـــــوېده پيشو ته
خــــوله يې پرانيسته زاريو او عـــذروته

اې بې بې پيشو تــــــــلوار که راته وايه
چـــاته ننګ يوسم يـــوه سمه لاره ښايه

ته پوهېـــــږې په ما څه سختې تيـــرېږي
د اجـــــل چاړه مې ستونې ته خوځېـــږي

دا د سپيــــو او ښکــــاريانو چې هاها ده
بـــــل څه ندي دا په مـــا پسې غوغـــا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې شته دی دغه کـــلی کې يو ځوان
کـــوم زړه سوانده او شريف شاني انسان

چې مـــا وساتي له سپيــو او تــــــازيانو
امن راکــــړي له دې سختو ظالمــــانو

هـــله وايه وخت تيــــرېږي چې ورځمه
اجــل نيـــغ راته ولاړ دي او زه مـــرمه

پسشو وويل سور گـــــل يو ښه انسان دی
د هغه کــــور هم پنـا دی هم امـان دی

ليــــوه وويل هغه ته مې مـــخ تـــور دی
يو پسه مې ترې خـــوړلی په مـــا پور دی

پيشو وويـــل چې ورشه نو انځــــــر ته
د دې کـــلی ننگيـــــالی او زورور ته

ليــــوه وويـــل هغه ته نشـــــم تللـــی
يو سيـــــرلی مې له هغه نه تښتـــــولی

گنـــاکاريم گنـــاکاريم گنــــــاکار
خــــدای د پـــاره راته ښيه بـــله لار

پيشو وويــــل نو هـــله تلـــــوار که
ځغـــله ځغـله د زمرک کــــاله ته لار که

ليــــوه وويل يو وری مې ترې داړلــــــی
دا لا څـــه يو خوســــکی مې ترې خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيشو ووې چې نو څوک به در په لاس کـــم
گمان نه کوم چې اوس به دې زه خلاص کم
تا پخپـــــــــله د نجـــات ورونه تړلـــــی
څوک وژلی، څوک داړلی، څوک خوړلی

د سلواغی ، ۴
۱۳۴۱ـ کابل

«موضوع د روسی فلکلور نه اقتباس شویده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ حمام

راشــــــــر گند شو یو ورځ یو دردېـــــدلی
یو انسان ، یو مـــــــــــرور، یو پارېـــــدلی

د ظلمـــــــــونو ناروا وو په اور ســـــوی
د نظـــــــام او منتظـــــــم دودالــــوی

په ځـــــــوالی کې له غمــــونو کمان شوی
مــــــریض شوی زهیـــر شوی ناتوان شوی

که آسمـــــان و او که ځمـــکه وه کنځل یې
که کشـــران وو که مشـــران وو یـــــادول یې

له خـــــائنــو امــــــرانو یې شکـــــوه وه
له انسان غـوندې دیوانــــــونه شکـــوه وه

آزرده و له مفســـــــد او له فســـــــاده
له راشی نه ، له خــــــاینه ، له جـــــلاده

له خپل کـــار او خپل دفتـــر نه یې زړه تور و
تا به ویلی درست جهــــــان ورباندې اور و

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه وې غوښتـــــل يو كـــــار ورته پيدا كړم
يو شريف شانې روزګــــــار ورته پيدا كړم
هسې كـــــار چې له فساده يې كـــــار نه وي
له ليـــــوه سره يې واك او اختيـــــار نه وي

مـــا چې واوريــد دا ناشــــونې شان مقصود
زړه مې وســـو په دې پاك ساده مـــوجود

چې ته ګـــوره دې د څه شي اميـــدوار دى
څـــومره پاك څـــومره ساده څه بې آزار دى

دا مـــــاشوم لا منتظـــــــر د صفـــايي دى
په مـــــاښام بانـــدې ګمـــان د سبايي دى

په كــــرار او نرمۍ مې ورته ويـــــــلې
دا دفتــــــرې واړه يو دى نه دي بيــــلې

په هر ځـــاى كې هغه يو شـــانې رنګريز دى
كې هرات دى كه غزني دى كه ګــرديز دى

دې لپـــــاره چې دى پوه كمه تمــــــام
ورتـــه سر مې كـــــړه قصه د زوړ حمـــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

«یو سړی د شپې شیــــــطان و غولــــولی
نیمه شپه له خپـــــــله کوره رتوتـــــــلی

ضرورت یې و لمبـــــا او استحمـــــــام ته
برابـــــر شو یوه زاړه غـــــوندې حمـــام ته
وردننـــــــه شو دهلیـــــز ته بې وســـــواسه
ځـــان یې سـم که لوڅېـــــدو ته سمدلاسه

تن یې لـــــوڅ که، لونګـــــې وتـــــاړه د پاسه
چې شرنـــــــګا شوله اوچته له هر تــــاسه

په لینـــــدۍ د هر ګنبـــــدې کې نارې شوی
له هر وره نه راوچتــــې نغـــــــارې شوی

پنجـــــرې یې د بـــــلاوو تورې خولې شوی
دیـــــــوالونه د وهمـــــــونو قافـــــلې شوی

په وهمــــــو کې لمبـــــائې ته شو د نـــــنه
ګــــــوندې هلته د بـــــل چا وکـــــړې لټنه

په نظــــــر کې یې یو بـــــل سړی پیــــــدا شو
چې پیـــــدا شو نو یې زړه پې تســـــــلا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده لا ځیـــــر ، ځیـــــر د ملګری تماشا کړه
چې کــــاته یې دواړو ستــــر ګویې رڼا کړه

څو ګـــامونه ترې رالــرې شو په زغـــرده
چې کــــاته یې د پښو تـــله یې وه ګـــرده

تـــا به وی د پښو تـــله یې د پیــــــل وي
نیــلی ستر ګــــی یې کاسه ، کاسه د نیل وي
بــل څوک نه وو او حمــــام واړه خالې وو
نه یې ســوری ، نه یې ننبه ، نې کـــــالې وو

په دې تش حمـــــام کې ویره ورپیــــدا شو
په تمــــام صورت یې ګــــډه رېږدېـــدا شو

زړه یې واچــــاوه سړی او وارخطــــا شو
په ورو ورو په ویــره ویــره راپه شــــا شو

د کـــالیو اغوستـــــو کوټې ته ستــون شو
بېچـــــاره له ډېـرې ویرې نه زبـــون شو

د حمــــام یو خدمتــــــګار شو راپیـــدا
لیـــــر. را تم شو، څه یې زړه شو تســـــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتــــــګار تې هسې وويـــــــل د واره
اوس مې زړه چـــــاودلی و لـــــه داړه

په حمـــــام کې راته ښکاري چې پيري دي
پښې ګـــــردې دي پخپـــــله سم سړی دي

لا پخـــــوا وم وېـرېدلی اوس بتـــــر شوم
په ناولی ځـــــان راووتـــــم بهـــــر شوم

د حمـــــام خـــــادم ويران شو له خنـــــدا
وې يې داسې خـــــو به نه وي لـــــکه زمـــــا
دې چې ځيـر شو، د ده پښې هم رفېدې وی
د پيـــــريانو غـونډې ګردې وی کلچې وی

په هـــــدو کو کې يې ننـــــوته ويـــــره
ســـــړه تبه يې په زړه شـو رابرسيـــــره

د نـــــايې کـــــوټې ته راغی نيـــــم عريـــــان
رنګ الوتی، ســـــا نيولی او ستـــــومان

خپـــــل آشنا نايي نـــــارې کړې پې چې ولي
چيـــــرې تښتي څه له دانـــــګي ولې ځغلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې يې مه مې پوښـــــته بده واقعـــــــه ده
په حمـــــام کې د پيريــــانو هنــــګامه ده

راتـــــول شوی په جهان چې څه پيريان دي
پښې يې ګـــــردې ته به وايي چې پيـــلان دي

ډم په بريتـــــو کې ملـــــګری ته مسکې شو
لـــــونګ يې لـــري که پښو نه او پيـــری شو

وې ګــــوره زما د پښو غـــوندې خو نه وې
هسې ګـــردې هسې غونـــډې منډې شوې !

ســــړی وډار شو په چيغـــــو او سوران شو
د حمـــــام آخـــــري وره ته را روان شو!
د حمـــــام خاوند چې وليـــده دا منــــډه
ترغـــــاښو لانــــدې يې ونيوله شـــونډه

وې خيـــر دې وي وروره چيـــرې تښتې؛
دغـــه ولي هسې لـــــوخ او کالی نغښتې!

وې مه پوښته زاره مې په چــــــــاودو ده
روغـــه سا مې له هيبته په ختـــــــو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حمـــــام په منځ کې واړه گـــرد ښني دي
که نايــــان، که خـــــادمان، که سړي دي

د حمــــــام خـاوند دلـــــونگ په راښکو شو
په خنــــــدې شو د ښـــو په لوخــــوو شو

د ســــړی چې په گـــــردو ښو نظـــــر شو
ســـدېې لار، له تـــورو خــاورو برابر شو»

مـــا چې خــــــلاصه کړه قصه د گردو ښو
مخــــاطب شو ناخـــــاپې په غـــــرېدو

وې يې هــــــا سړی خو يوه شپه ځوريــدلی
له څـــــلورو گـــــردو ښو نه ويريـــدلی

مـــاته گـــوره چې بنـــدي يم شا مــــــدام
ځــــــوروي مې گـــــردښې عـــلی الدوام
هـــــره ورځ وينــــم سلـــگونه شيطـــــانان
بې غــــــــورږونو بې نظـــره بې ايمـــــان

ځـــــورو.ي مې پـــاروي مې خوځـــوي مې
ژړوي مې ويــــــــروي مې ســــــزوي مې

۱۲ر۱۲ر۱۳۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویش

یو زمری او یو لیوه او یوه ګیدړه
مخامخ شوو په ځنګله کې مخ په ځوره

زمری وویل لیوه ته « سریاوره ! »
اې زما خوږه ملګریه زړوره

داله لوږی پیدا شوی چې وسواس نن
باید ورسیږي پای ته زموږ په لاس نن

ته نن لاړ شه د رمو په حال خبر شه
کوم چاری یا پشیلی ته برابر شه

ګیدړ ګله دې کوم کلی ته ځان سم کړي
کومې چرګې ته دې جوړ د نیو چم کړي

زه که څه هم نن بې وسه او ستومان یم
ستاسې غم خورم په غوایې پسې روان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور زمــــــرى چې وكـــــه دا فـــــرمان
گيـــــدړ وغـــــــوښته له ده د سر امـــــــان

وې يې څنــگه دي فرمـــان وروسته له ښكاره
په كـــوم ځاى كې بيا يو ځاى شو له سر كاره

زمـــرى وويل همــــــدلته راپيــــــــدا شئ
په همـــــدې ځـــاى كې زمـا حضورته راشئ

په همدې ځاى په خوښۍ كې شريـــكان شو
بيا به خوځــــــــو بروجنـــگلو ته به روان شو

وروسته درې واړه دريـــــــو لارو ته سم شو
دم در حــــاله د خپل ښــكار په فكر او غم شو

ورځه وروسته چې له ښــــــكاره راستانه شول
سره كېنـــــاستل د زړونو په خـــواله شول

زمــــــرى وويل ليــــــوه ته « حوالـــــداره !»
دغه غـــــــــــوښې راتقسيـــــــم كه ښيه لاره

ليـــــوه وويل ســـــــلطان ته حق معلوم دى
چې زمــــا څه، د گيـــــدړ څه د ده كوم دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنګـــــر چرګ د ګیـدړ خان، پسه زمـا دی
دغـــه غټ مـــزی غـــویې واړه د تـا دی

په دې ویش به د غـــــلام زړګی مسرور شي
که د تاسې لـــــوړ حضور لره منظـــور شي

د زمــــری سپوږمی له قهره تکې سرې شوې
ستـــــرګې نوتې مـــخ کې او وړې شوې
خـــــوله یې پلـــــنه شوه راویې وتې داړې
لــــه غضبه یې ځـــــــګونه شولی نـــاړې

ســـره تاو شو پخپـــــل ځان کې او ببـر شو
له غصې نه ســــور خطــــر شو لا بتـــر شو

له لیـــوه نه یې سر غـــــوخ که په یوه منـډه
د ګیـــــدړ لـــکې له ویــرې شوله غـــونده

له هیبـــــته ګــــــرده یو مــــوټی وړی شو
سره ننـــوته، نیــــمه شوه کمـــــــکی شو

په دې وخت کې زمــــری وویل چې وایه
په دې ویش کې د تــــــا څه ده خپـــله رایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

گیـــــدړ وویل ســــلطانه ویش روښــان دی
حقیقت څــــــلانده لمــر دی او عیـان دی

چــــرګ د تا سبــا ناری، پسه غـــرمنی دی
دا غـــــویې ستــا د حضور ماښـــامنی دی

زمـــــری وخنــــدل او وې ویل ګیـــدړ جانه
دا انصاف دې پیـــدا کړی له کـــوم خوا نه

دغـــه ویش چې ته مــــا سره منـــــــلی
دغـــه عقـــل وایه چا درته ښـــــــوولی

ګیـــدړ ووې تا چې پرې د لیـــــوه سر که
شـــاهه مـــا له هغه زده دغه هنــــــــر که

څـوک چې مشر سره ویش کې چـالاکې که
له خپـــــل سر سره جفـــا که بېبـاکې که

د حمل، ۱۵
۱۳۴۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق افسانه

(له يوناني رواياتو څخه)

يوه ورځ خدايان له سولې څخه تنګ شول
د جنون او ميني خداى سره په جنګ شول

د جنون ګذار په ميني برابر شو
عشق يې ړوند که او جنون ورباندې بر شو

خوار پخپلو دواړو سترګو نابينا شو
د خدايانو مرکې ته په ژړا شو

چې زه ړوند کړمه په سترګو ليونتوب
مبتلايې کړم د عمر په آشوب

اوس نه پاڼ وينمه مخه کې نه لاره
نه ژوره نه غوندۍ او نه هواره

بايد وشي دا پوښتنه له جنونه
چې يې وايستمه ولې له ژوندونه

دوى چې واوريده له ميني دا بيان
دغه خلې يې ورکښوده ترميان

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید عشق له لیونتوب سره پخلا شي
د دوی شخړې ته د حل لاره پیدا شي

لیونتوب چې عشق په سترګو نابینا که
ټول عالم ته یې له لاسه ځان رسوا که

پس له دې چې لیونتوب کومه خوا ځغلی
عشق دې هم له خپله ځانه سره ولی

دا به ګالي که خپه وي او که خوښ وي
باید تل د عشق د لارې عصاکش وي

له هغې ورځې راهیسې عشق جنون شو
څوک چې چا باندې مین شو جګر خون شو

بې جنونه عشق هیڅ لوری ته تلی نه شي
بې رهبره یو قدم خوځېدای نشي

د فرهاد هدف خو ځکه بې ستون دی
چې له عشق سره لازم قوي جنون دی

د تلی ، ۱
۱۳۴۴ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان او شیطان

اوریـــدلی مې له چـــــا نه دا قصه ده
لنـــډکې ده خو معنـــی کې ښه اوږده ده

را روان و په ســـاراکې یـــو لاروی
یو بېبـــاکه بې پـــروا دڅونـــد روی

په صـــورت بانـــدې تکړه په زړه غښتـــلی
د ځـــوانۍ په هـــر پیچوکې اوښتـــلی

دا ســـړی په لـــویه لار کې شهـــواني شو
شهـوت واخیسته په ســر او توفـــاني شو

پـــام یې وکـــه چې د زړه تســل پیدا کـړي
خپـــل سرکشه ضرورت چېـــرې رواکړي

هلته خیـــــرمه یوه اوښه خـــــــر بېدله
د زړه غـــــوټه یې ورو ورو راسپـــړېدله

پښه یې ونیـــوه له ټکـــه یو څه تـــم شو
څـــو پخپـــله فیصله کې مصمـــم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو د لاستې شـــان لرگی یې راپیــــدا که
لنـــــگوټې یې له خپـــل سره راجـــلا که

او ښه څـــــروده همـــاسې په ورشو کې
ســـړی وتـــاړه لـــرگی ورته ورنـــو کې

د شا خوا نه یې ورجـــــوره یوه زینه کـړه
بیـــا یې ودرېـــده او یخـه یې سینه کـــړه

چې تســـکین شو پښیمـــان شو له خپل کړلو
شرمنـــــده و د زینې له جــــوړولـــو

وې یې تو لعنت په کـــــــار شه د شیطـــان
د رزیـــــل د بې شرف د بې وجــــــدان

کنې چیــــرې زما خیال چېـــرې دا کـــــار
ولاحـــول په دې سپــــی په بدکـــــــردار

په گنــــاه او په زنـــــایې مبتــــلا کړم
په دې کــــــاریې ملائـــکو ته رسوا کړم

ده لا وی په بې غـــــــرض شیـطان تورونه
د بـــــاران غونـــدې کنځـــلې لعنتـــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څــــر ګند شو نا څــــاپې ورته ابلیس
سپیـــنه ږیـــــره تر بیــــلهیوېې کمیس

وې یې اې حرامــــزاده او زنــــاکــاره
تــــاته کـــله مــا ښــــوولی دغه لاره

څــــکه هېڅـــکله زمـــا دا تکل نه و
چې په ذهـن کې مې هسې اتــــــکل نه و

تا چې هـــــر چېـــرې پخپــله غول خوړلی
بیـــادې زمـــا په سپینه ږیـــره راتپـــلی

زه شیـــطان یم مـــګر دومره رزیل نه یم
دا د تــــا غونــــدې وحشي او ذلیـل نه یم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library